

BIBLIOTEKA

E

814-1

2 50

SHTETIT

GJIROKASTËR

Spiro
Dede

*Njerëzit
për
të cilët
rroj*

POEZI

SH-1
832

265

SPIRO DEDE

12028

Njerëzit
për
të cilët
rroj
poezi

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

NJERËZIT PËR TË CILËT RROJ

Jam i gjithi me ju,
me një lidhje shumë më të fortë se lidhja e gjakut,
jam djali juaj,
jam vëlla,
vetëm me ju kanë kuptim
mëngjeset dhe mbrëmjet.

E nëse për dikë kjo lidhje e ul figurën e njeriut të
kulturës,
do të bëhem si ju një bojaxhi i mrekullueshëm,
një bojaxhi i prapë do të bëhem,
s'do të pranoj të lyej asnjë shtëpi
të atij që i vjen ndot prej jush e prej meje,
as me bojë të zezë shtëpinë s'do të pranoj t'ia lyej...

Do të bëhem si ju një murator i rallë,
një murator i rreptë do të bëhem,

s'do të pranoj të ndërtoj asnjë apartament
për këdo që rri larg meje dhe jush,
as emrin mbi gurin e varrit s'do të pranoj atyre t'ua
gdhend.

Do të bëhem si ju një bujk i mirë,
një bujk kryeneç do të bëhem,
asnjë dorë dhé për saksitë e luleve s'do t'i jap
atij që u rrit për të ndenjtur larg meje dhe jush,
asnjë kalli gruri për të s'do të lëshoj nga dora.

Jam djali juaj,
jam vëlla,
me një lidhje mijëra herë më të fuqishme
se lidhja e gjakut...

KRENARI

Në çdo sekondë të jetës sonë
që kurse lindëm
e sa të jemi,
ti - ylli që na ndriçon rrugën,
ti
gjaku që na rrjedh në deje.

Kur erdhe ti nuk na premtove
as lumë qumështi,
as fushë me lule,
por dashuri si jotja s'kanë
as një mijë shekuj me pekule.

Na dhe stuhinë,
na dhe betejën
«Ja rruga, — the, — asgjë s'vjen vetë!»
Dhe këmbëkryq mes nesh e ule
Karl Marks
në këtë pikë të planetit.

Kaluam vitet, na mësove
si të sfidojmë

shantazhet, llohët,
të thjeshtin emër na e bëre
të njohur në çdo cep të botës.

Dihet, emrat
Artan a Beni
asgjë nuk i tregojnë askujt.
Por themi thjeshtë: — shqiptar!
dhe popujt
na zgjatin duart me «salut»!

Merr fjala jonë vlerë e peshë,
mposht bujë,
zallahi e zhurmë;
popujt vënë veshin —
(S'flas unë, a tjetri)
Dëgjoni:
Flet Parti e Punës!

Dhe ballë larë bëjmë tutje,
krenarë ecim përmes kohës. —

Ja ç'nder i madh të jesh shqiptar,
të jesh ushtar i Enver Hoxhës.

ATDHEU

Poshtë këtyre mjegullave,
që derdhen si oqeanë nën krahët e avionit,
është mrekullia e të gjitha mrekullive —
Toka.

Ajo përbëhet prej disa malesh, qytetesh e lumenjsh
me emrat Alpe, Tirana, Shkumbini, Zagoria
ose shkurt —
Atdheu.

Ajo përbëhet prej disa djemsh e vajzash
me emra që ju të gjithë ua dini
ose shkurt —
Shokët.

Ajo përbëhet prej një vajze me emër prej drite
ose ndryshe
(që ju ta mbani mend lehtë) —
Dashuria.

Ajo përbëhet prej një gruaje që është mbuluar
me dhe
për të mbetur përjetësisht bijë e tokës që e lindi.
Mjegullat e bardha kanë diçka
nga qumështi i saj i gjirit
dhe malli e dridhja ime e tanishme,
kanë diçka nga duart e saj mbi flokët e mi.
Ka një emër të barabartë me tokën —
Nënë... .

Çdo fije bari që përkundet atje,
çdo qytet që gjallon,
çdo njeri që rritet
e humbet emrin e vet
dhe mban emrin e madh
Shqipëria... .

Të gjithë janë atje,
aeropot i vetëm
ku do të ngjitem e ku do të zbres
për jetë të jetës... .

KËRKIM

Sot në mëngjes dëgjova qyqen
«ku-ku».

Brofa në këmbë i dridhur.

Fëmijnia ime
varur mbi një degë lisi diku në kodriet e Zagorisë
zgjati kryet e më thirri.

Por unë s'e ndoqa më pas. Ç'kuptim do të kish? Ajo
iku.

Me një palë pantallona doku ngjitur pas kërcijve
të këmbës,

me një tufë keca përpara
(a thua më e madhe të ketë qenë se një tufë vjer-
shash?),

me një copë bukë ngjyer me gjalpë
(djersa e nënës sime?),
me vrapin e çmendur pas rrugës së diellit,
që kur lindte e gjersa kapërcente malet,
dhe me mendimin e pandërprerë, me kureshtjen e
fshatarit të etur:

«Ku vete dielli pas atyre maleve,
ç'ka andej;
ç'bëhet? ...»

Matanë maleve
ish një qytet me emrin e habitshëm Gjirokastër,

një botë ku ngjisnin çudira,
atje dielli si një e verdhë veze
mu në tiganin e kuzhinës, ku punonte babai,
natën këputej e binte...

Skuqej e përflakej kureshtja ime.

Dhe një ditë ika, ika
pas rrugës së diellit.

Sa vjet kanë kaluar qysh atëherë
sa male kam kapërcyer,
sa qytete?

Me të gjitha u mësova
dhe bota e përtej maleve të vendlindjes
m'u bë një botë e zakonshme,

atje m'u forcuan eshtrat, atje hoqa briskun e parë
në faqe,

atje mora paret e para të djersës sime
e bleva me to këpucët e para për rrugët e gjata,
për xhadetë dhe malet e larta.

Ata njëri pas tjetrit ngrihen e zgjaten
duke të thirrur të ecësh akoma
të shohësh, të flasësh...

të flasësh...